

velikonoční

C H E

E

N

T

E

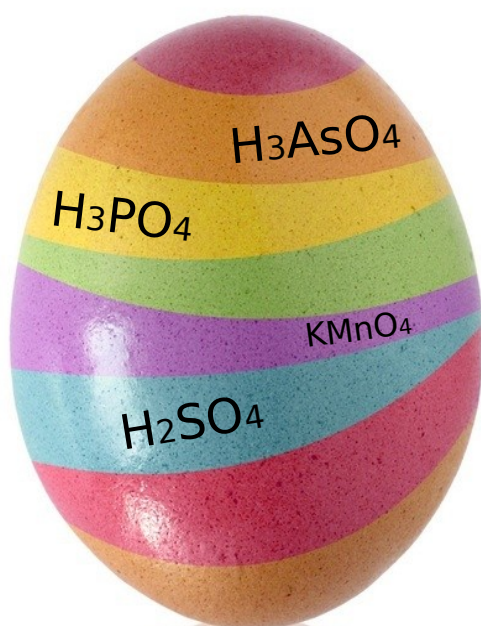
X

Březen – Duben
2012

Velikonoční speciál

Souboj Velikonoc: moderní x tradiční

Jak vypadaly Velikonoce za Pohanů?

Plesavá reportáž

Ing. Kadrnožková: „Neoplácím zlo zlem.“

Mgr. Kropáček: „Na zelené pivo nechodím!“

ZVONĚNÍ. JAK SE BUDE VYBÍRAT PŘÍŠTĚ?

Vážené kolegyně, kolegové, milé studentky a studenti,

dostáváme se do období, kdy budou začínat maturitní zkoušky, bude probíhat přijímací řízení, nastane čas praxí, exkurzí, výjezdů na vodácký kurz či k moři. Při této příležitosti bych rád popřál hodně úspěchů studentkám a studentům 4. ročníků při konání maturitních zkoušek.

Nutno však také připomenout, že toto období je charakteristické i ukončováním projektů. K 30.6.2012 budou končit dva projekty OPVK. Současně v tomto jarním období začínají dva nové projekty OPVK a škola bude připravovat 2-3 další s předpokládaným počátkem na jaře 2013. Realizačním týmům děkuji za veškerou odvedenou práci.

Projekty umožňují školu vybavovat moderní technikou, umožňují zpracovávat učební texty, vzdělávat zaměstnance apod. Dnes jsou projekty významnými mimorozpočtovými zdroji, které vytvářejí škole dobré předpoklady pro kvalitní rozvoj.

Projekty rovněž umožňují pracovní cesty na zahraniční instituce jak pro studenty, tak pro zaměstnance. Srovnání je pro nás velmi důležité. Faktem je, že za práci a výsledky se vůbec nemusíme stydět. Jsou oblasti, které nás inspirují, ale také oblasti, ve kterých máme ještě rezervy. Za vše, co projekty školy přinášejí, je nutno poděkovat.

Při této příležitosti dovoluji Vám jménem vedení školy popřát radostné Velikonoce a vše, co k nim patří.

Vilém Koutník

VELIKONOCE

Velikonoce

Velikonoce jsou nejvýznamnějším křesťanským svátek a slaví zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Křesťané je slaví celých 50 dní a vyvrcholením jsou pro ně letnice.

Většině z nás je ovšem asi bližší pohanská tradice, která se de facto zachovala až do dnes. Ano, jedná se o pomlázku. Málokterý chlap si asi nechá ujít možnost decentně ošlehat takzvanou mrskačkou všechny slečny a ženy ve svém okolí. Třeba v Anglii jsou na tom muži mnohem hůř. Údajnou velikonoční tradicí v Anglii je přivazování mužů k židlím. Ženy, které takto muže lapily ho propustí pouze tehdy, pokud muž dobře zaplatí. Lehce bizarní je pro změnu zase tradice v Norsku, kde jsou Velikonoce spojené úzce s tématem řešení vražd. V televizi zásadně vysílají detektivní pořady, noviny otiskují články, ze kterých mohou zkusit čtenáři vydedukovat „kdo je vrah“ a dokonce i krabice od mléka bývají potištěny různými příběhy s vraždami.

Na závěr ještě přidávám velikonoční básničku.

Hody, hody, doprovody,
kdepak je náš zajíček,
zatoulal se do hospody,
ztratil košík vajíček.
Počkej, počkej, zajíčku,
ty budeš mít opičku!

Ondřej Vitula

VELIKONOCE

Velikonoce nikoli včera, ale zítra

Velikonoce jsou svátky s velice zajímavou a bohatou historií. Z nějakého záhadného důvodu jsem se ale rozhodl psát o tom, jak Velikonoce probíhají (ve větší, či menší míře) dnes.

Jak to vypadá u dívek?

Dívky se připravují už několik dnů před Velikonocemi - je potřeba nakoupit odměny pro koledníky, nabarvit vajíčka, někdy i něco upéct. Pak jen čekat. A trpět. Rodinné návštěvy, sadističtí kamarádi a spolužáci, kteří jim lezou krkem celý školní týden, začnou přicházet ve státem uznávaný svátek zcela nečekaně a mnohdy velice otravným způsobem (například vytrvalým zvoněním, křičením sprostých koled, či jinou opileckou zábavou). Poté, co je míra veřejné ostudy již neakceptovatelná, jsou návštěvníci vpuštěni dovnitř. Dívka pak musí být ochotná postavit se k problému zády a vytrpět si pár vteřin slávy, kdy se i z (některých) formálně dospělých jedinců stávají pubertální paka (z pubertálních pak se pak stávají parodie sebe samých) s neutišitelnou touhou po... něčem těžko definovatelném. Snad pocitu zadostiučinění a chvilkovém ukojení frustrací z dětství, kdy se jim holky posmívaly a týraly je svou předčasnou dospělostí a rozumností.

Velikonoční pondělí se tak pro děvčata stává velice nudným, stereotypním a někdy bolestivým svátkem bez nějakého dalšího významu a řeči o tom, že „aspoň budou zdravý“ je naplňuje spíš hořkou touhou po pomstě, než sebemenší mírou radosti.

Chlapci to mají o dost snazší. V sobotu před Velikonočním pondělím začínají řešit, kde je jejich stará pomlázka, v neděli hledání vzdávají a vybírají vhodnou vařečku, na kterou uvažou nějaké dávno ztracené pentle (třeba z roku 1961). V pondělí pak vstávají brzy ráno (pokud zvládnou vystřízlivět) a vydávají se na místo srazu.

Chlapci většinou chodí v hejnech, protože ohrožovat domácnost plnou žen (domácí muži jsou obvykle někde jinde na koledě) v jednom se nevyplácí. Kde jim jsou dveře otevřeny, tam vpadnou, aplikují deformované zvyky a pak se nechají pohostit.

Posilnění chlebíčky a občas i nějakým aperitivem „aby měli sílu na cestu“ se vydávají dál.

Od domácnosti k domácnosti jejich nadšení roste, než dosáhne maxima. Pak je ovšem míra posílení taková, že jsou čím dál tím unavenější a naštvanější, až je to přestává bavit a míří domů. Nebo do hospody, aby si odpočinuli.

Nakonec zklamaně spočítají, kolik vajec dostali, kolik se jich rozbilo a jednoduchou trojčlenkou si spočítají, jak dlouho se celá domácnost bude živit vaječnou pomazánkou.

Zbytek Velikonočních svátků (Velikonoce totiž nejsou jen to jedno pondělí- šok, že?) jaksi ztrácí na významu, symboly ztrácejí hodnotu a tradice jsou degradovány na úkony beze smyslu. Bohužel ateistická společnost nemá zájem zjišťovat, o co se jedná, a tyto poznatky aplikovat, věřící část obyvatelstva si své zvyky uchovává pro sebe.

Teda říkám já... Jen oponujte, znamená to, že přemýšlíte.

Neros de Noir

Hody, hody, doprovody...

Je tu konec března – to znamená, že jsme nedávno vlezli za kamna a ještě chvíli si musíme počkat (ne, že by si to politická situace počasí posledních dnů vyžadovala, ale hold zvyk je zvyk...).

Je tu konec března – to znamená, že se nám (resp. mně) blíží dny D a hodiny H. Poněkud rychle se blížící maturita ve mně vyvolává jisté erupce, které se dají přivnovnat k těm na Slunci ...

Je tu konec března – to znamená, že se blíží i něco jiného, než maturita, a to Velikonoce!

Kdo by je neznal – zná je přeci každý – každý kluk (malý i velký) a konec konců i každá žena (s menším či větším...). Taťkové už zběsile namáčí vrbové pruty ve vaně a znemožňují tak svým ratolestem přístup do koupelny, kde si chtějí umýt své ručičky od potravinářských barviček, kterými se snaží zkrášlit vajíčka ... jako by toho všeho nebylo už dost. Vždyť o to přeci nejde!

O Velikonocích si přeci připomínáme smrt a zmrtvýchvstání našeho Pána, Ježíše Krista. Snad nemusím připomínat, že byl onoho smutného dne (vědcové uvádí 7. března 33, ale toto datum berte s rezervou) ukřižován na Pahorku Golgota. Jeho smrt znamenala nemalou tragédii pro jeho okolí, i když byl Ježíš vědom svého osudu. Tímto činem, obětí svého vlastního života, vykoupil hříchy všech lidí na celém světě a tak vlastně vysvobodil budoucí generace. Zaplatil vlastní krví za chyby nás všech, našich dědů a dědů jejich dědů a jednou i my budeme dědy – a stále budeme pamatovat na čin, z čisté lásky a božskosti, který nemá v dějinách obdoby ... Samozřejmě, třetí den po své smrti vstal z mrtvých a ukázal lidem, kteří ho tak nesnášeli, kdo tu byl Pánem.

Stejně jako ostatní svátky křesťanského původu se i tento nejvýznamnější svátek pomalu propadá do zřejmě nekonečné jámy komerce a konzumu, kterou vykopali (a stále kopou) velikonoční zajičci pobíhající po stráni s pomlázkou v ruce (dávajíc si svoje vejce do koše...). Vejce je mimochodem jeden z hlavních symbolů Velikonoc, které označuje život, zrození. Kde se ale vzalo jejich malování, to bohužel nevím ...

Na svátečním stole ovšem nesmí chybět beránek! Beránek byl v židovské tradici symbol vůdce stáda oveček, kderý vedl sám Hospodin. Chytré maminy ovšem přišli na to, že je delako jednodušší a etičtější beránka upédct, než ho porazit a naporcovat.

V našich krajinách se bohužel více uchytil pohanský způsob oslav této sváteční doby, jehož hlavním symbolem je právě zmíněná opomlázka, která má své kořeny v pohanských tradicích, resp. V keltských mýtech, kdy mladé pruty mají předávat sílu a vitalitu ženám při obřadním „šlehání“ pruty. Nechápu tedy, proč pořád utíkají ...

Roman Daniel

*Ta, která je pověstná svým účesem a typickými brýlemi. Ta, která se jeví, jako nejprísnejší profesorka, ale musí se s ní najít řeč. Ta, která si s námi, jak sama říká „hodí řeč“ na téma Velikonoce a život na chemické průmyslovce: **Ing. Jana Kadrnožková.***

Velikonoce

Zdravím paní profesorko, úvodem: Jak se těšíte na Velikonoce?

Tak na Velikonoce se těším hlavně z toho důvodu, že je volno. A jinak velikonoční svátky nemám nějak moc v lásce. Mám je ráda jen proto, že je tam nějaká mystika, že jsou to velké křesťanské svátky, které já beru a respektuji, ale jinak takové ty pohanské zvyky, které s tím souvisí, tak ty já nějak obzvlášť moc ráda nemám.

Ale ty nejtradičnější zvyky, mezi které patří barvení vajíček, pomlázka, nebo lití vody koledníkům na hlavu, co tyto?

Ten poslední zvyk neznám, ale ty, co jsi tady říkal předtím, tak barvení vajíček, to tedy dělám, nejsem žádná malířka, takže je „maluji“ tradičním způsobem pomocí cibule a tak. Pomlázku plete můj muž a moji synové, já mám doma tři chlapy, takže to musíme dodržovat. Na tom trvají. Jinak tedy i nějakou velikonoční výzdobu samozřejmě děláme.

K další otázce Vám zde ukážu obrázky, které maloval jeden student 1. C...

... no tuto otázku (Ing. Kadrnožková dostala na požádání otázky předem) jsem příliš nepochopila. ...

Druhý rozhovor bude s panem profesorem Kropáčkem, jsou to takové lehčí karikatury a jsou ta vajíčka se vzorečky kyselin a tak... a teď již k otázce: Dala jste někdy někomu takto „vypečenou“, nebo chcete-li „vymazlenou“ pomlázku?

No... vyloženě, že bych použila kyselinu sírovou, jak tady vidím, tak to určitě ne. Ale záleží mi na tom, když chci někoho obdarovat, někoho z mých nejbližších, tak abych jim dala něco zvláštního. Ale dá mi to čím dál víc práce, protože je to už takové omlété. Ale můj muž je „masožravý“, takže mu dávám velikonoční vajíčka s masovou tematikou, aby podstatou bylo maso. Salám pokreslený velikonočními motivy a tak dále, ale vajíčko je samozřejmě tradiční, je to symbol. Začínala jsem tak, že jsem kupovala kraslice, ale sbírka u nás je již tak rozsáhlá, že jsem s tím přestala.

Od koho byl Váš největší velikonoční výprask?

Nějaký výprask, který by mě nějak bolel, jsem nikdy nedostala, nezažila jsem, že by si na mně chtěl někdo něco

vybít, to ne. Ale před každými Velikonocemi se moji synové těší, jak si to se mnou vyřídí, ale to jsou samozřejmě takové ty legrácky. Můj manžel má Velikonoce také rád, „že ty ženský může zmlátit.“ (smích) Jednou, ale to bylo naprosto náhodou, jsem šla na Velikonoční pondělí odpoledne po městě. To už se správně mrskat nemá a šli tam taková přiopilí kluci a dostala jsem přes nohy. To celkem bolelo, ale byl to někdo neznámý.

Takže nevyužíváte tzv. „ženských Velikonoc“, že byste jim to třeba oplatila?

To jsem nikdy nepoužívala, neznám to. Neoplácím zlo zlem. (smích) Nemám co oplácet.

Na této škole učíte již celkem dlouho, přišli k Vám někdy studenti?

Studenti ke mně nepřišli, protože nebýváme doma. Většinou dopoledne uděláme pomlázku a odpoledne vyrazíme do přírody.

Ze života na chemické

Je středa odpoledne, jak se cítíte po takové „běžné středě“? Díval jsem se, že máte celkem „roztahaný“ rozvrh...

Každý rok mívám jeden zátěžový den, letos je to středa, ale jakmile odejdou studenti, tak mám pocit, že „mám vyděláno“ (smích) a že už můžu relaxovat.

Co se Vám na této škole stalo nejhoršího nebo Vás tak nejvíc zaskočilo, jak negativně, tak pozitivně? Nemyslím nějakou ‚sviňárnu‘, myslím situaci, kdy jste skutečně měla vyražený dech a byla jste, tak říkajíc, beze slov...

Prosím tě, tak to jsem si teda musela hodně vzpomenout, a vzpomněla jsem si na dvě takové ‚epizody‘. Jedna byla vyloženě stresová, to bylo v pátek večer, celkem pozdě, okolo deváté hodiny zazvonil můj mobilní telefon a na druhé straně byl jeden můj student, že je ve škole a zamknuli ho tady a že neví, co má dělat. Oni totiž kluci tady tenkrát měli hudební skupinu, ostatní odešli a on ještě něco trénoval. Nikdo z vrátnice si to nezkontroloval. A on tady teda zůstal a nemohl se dostat ven, a tak jsem to musela řešit.

Druhá epizoda: to byla jedna taková bezvadná třída, která přišla na závěr za mnou, ve čtvrtáku, přišli se loučit. Já jsem je držela zkrátka... laboratoře a protokoly a další povinnosti... a říkala jsem jim občas, že bůhví co budou umět... No a oni mně donesli nějakou baňku, nebo zkumavku. K tomu nacvičili program. Předávali mně to chemické nádobí a řekli mi: „Tak abyste věděla, že jsme si z Vašich laboratoří přece jen něco odnesli.“ (smích) To mi přišlo takové hezké.

Kolik studentů jste zde za takřka 14 let učila?

Když to vezmeme tak, že průměrem: Každý rok učím zhruba 5 tříd a v každé třídě je kolem 30 studentů, takže když to zaokrouhlíme, tak už by to mohlo být něco kolem 2000 studentů, což je celkem úctyhodné číslo. Ale jinak mě práce na této škole strašně baví, strašně mě naplňuje. Spoustu studentů si pamatuji do dneška. Některé víc, některé míň, někteří ti utkví něčím víc. A mám docela radost, když někoho

potkám v úplně cizích prostředích, třeba v cizině a on mě osloví. Když se ke mně přihlásí, tak mám takový fajn pocit. A často hodíme i řeč. Je to takové příjemné.

Jednu otázku jsem si na Vás přichystal teď, před chemií. Vy jste vybírala písně do profesorského hlasování, vybírala jste je podle nějakého klíče, nebo takhle nahodile, co Vám utkvělo v paměti.

Musím se Ti přiznat, že jsem nad tím hrozně přemýšlela, protože písniček se mi líbí strašně moc, a nechtěla jsem vybírat takové dřevní, co jsou úplně pasé, mně se třeba líbí Karel Gott, ale s tím bych asi neuspěla, ale tady ty, co jsem si tam vytipovala, tak k těm mám takový osobní vztah a líbí se mi strašně moc. Seřadila jsem to od těch, které bych slyšela nejraději.

Takže předpokládám, že budete asi hlasovat pro své favority...

To jo, jestli bude nějaké hlasování, tak určitě. Ale asi se s kolegy moc neshodneme, že?

Ale celkem ano, s někým ano, s někým ne, třeba pan profesor Lach, ten přeci jen vybral něco úplně jiného, ale celkem ano.

Třeba skupiny Elán a Queen hodně preferuji, takže tedka mi zvonění hodně pomáhá se odreagovat.

Tak ano, to je všechno, já velice děkuji za rozhovor...

...já také děkuji, bylo to příjemné, bála jsem se toho! (smích) Já jsem vlastně žádný rozhovor nedávala, leda na jiné škole, to ano, ale to jsem odpovídala mailem.

Dotazoval se Marek Sláma, odpovídala Ing. Jana Kadrnožková.

Rozhovor s **Mgr. Tomášem Kropáčkem**

Začínáme rozhovor, Nikola se směje.

Velikonoce

Milý pane profesore, jak slavíte Velikonoce, dodržíte nějaké tradice?

Ano, dodržuji. Slavím Velikonoce.

A nějaké tradice?

Velikonoční.

smích

Ted' chvíli vážně. Velikonoce dodržuji, považuji je za velmi dobrý, (chvíle rozmyšlení) dobrý svátek. A vy byste asi chtěli vědět, jak vypadá typický velikonoční den, že?

No...

Pondělí, nebo i jiné dny?

Pondělí.

Pondělí...

... je ráno (smích)

vzbudíme se a pak se naše rodina rozdělí na dva vyrovnané tábory. Jednu polovinu tvoří manželka a dcera a druhou tvořím já a syn. My ráno koledujeme, vykoledujeme si odměnu a poté obcházíme s mým synem naše příbuzné a vracíme se až úplně večer.

Když jste byl v pubertě, chodíval jste taky na pomlázku, popřípadě: stalo se vám někdy, že jste byl opilý vodou?

Často.

smích

Chodíte na Zelený čtvrtek do hospody na zelené pivo?

Rád bych, ale nechodím.

Ing. Buriánek pronesl: „Já už myslel, že tě nepustí!“ (smích)

Pomáháte doma? Třeba s úklidem? A co velikonoční beránek?

Já nepeču velikonočního beránka, ale moje žena ano a jde jí to naprosto výborně. Snažím se pomáhat s úklidem.

Ze života na chemické

Jak dlouho zde učíte?

Sedmým rokem.

Vaše nejoblíbenější třída?

Moje bývalá třída.

A současná?

No comment.

Řekněte nám nějaký vypečený kousek, co Vám udělali studenti, nějakou perličku...

Pan profesor se na 2 minuty odmlčí.

Uvádíme příklad, jakou zkušenost uváděla Ing. Kadrnožková.

Musím říct, že já nějakou podobnou negativní zkušenost nemám. Já když mám nějaké negativní zkušenosti, tak se týkají spíš organizace, ne studentů. to znamená, že když je pro mě něco negativního, tak se to týká zařízení, maturit, písemných prací atd. Jinak se studenty žádnou takovou událost nemám.

Vážně žádnou kuriozitu?

Celý můj život na této škole je kuriózní. Na žádnou událost si skutečně nevzpomenu.

A nějakou kuriózní pomlázku – perlu? Takovou „perličkoidní“ pomlázku?

Perličkoidní... To zas bude, no co se dá dělat. Když jsem byl asi ve třetí třídě, tak jsem zažil jednu velmi vtipnou záležitost. Jednalo se o to, že jsme byli s kamarády na pomlázce. A byli jsme v domovské čtvrti tady v Brně a stalo se, že jsme se pomlázkou unavení posadili na vrchol kopce. A jak jsme si položili tašky s vajíčky atd., tak se ta moje taška překlopila a všechna vajíčka se začala kutálet dolů z kopce. (smích red.) Ti moji spolužáci se mi za to velmi smáli, tak se ty pomlázky převrhly i jim.

A ve škole mrskat budete?

Rád bych! Ale to už je po pondělí, takže asi ne. Ale samozřejmě, kdyby mi studenti chtěli přinést nějakou koledu, tak bych byl velmi rád.

Takže taková výzva...

Ano.

Tak to je škoda, že mě neučíte...

Ale to můžete i když Vás neučím

smích

Ale k čemu by Vám to pomohlo, že?!

smích

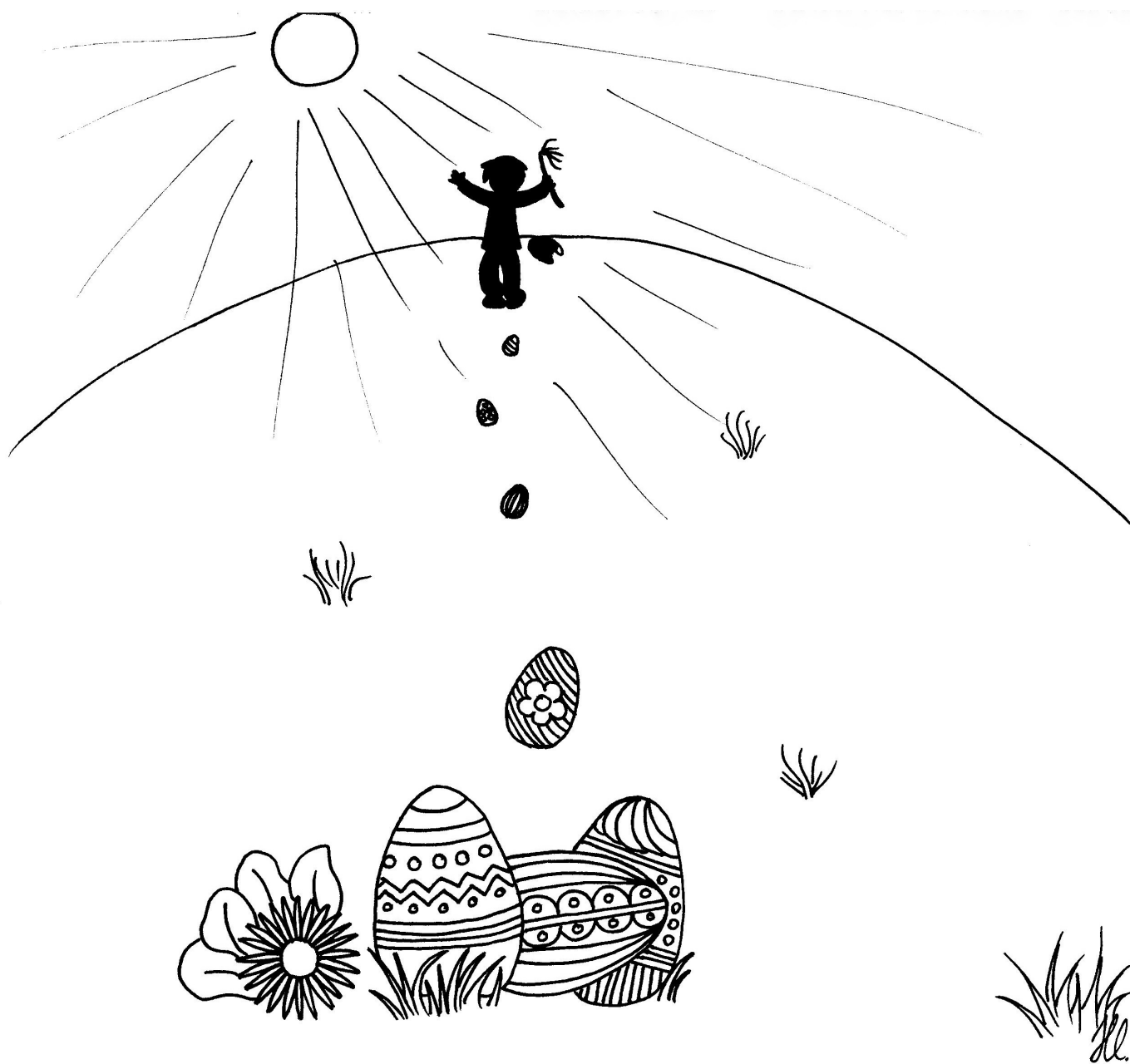
Moderní žena promluvila, no!

Tak to bude asi všechno!

Alles Gute?

Alles Gute!

Rozhovor vedla Nikola Králíková a Marek Sláma. Na jejich dotazy odpovídal Mgr. Tomáš Kropáček.

Plesavá reportáž

Musím říci, že na mě letošní ples působil jako velice vydařené akce. Kapela, která letos hrála na našem plesu poprvé, se údajně všem moc líbila, za což jsem velmi rád. Stejně tak jsem rád, že chování a vystupování studentů bylo uspokojivé a ples se obešel bez většího excesu, za což chci ostatně všem poděkovat. Poděkování si zaslouží i studenti, kteří byli ochotni zúčastnit se předtančení. Obdiv a velké díky patří Milošovi Koutnému a Izabele Štěpánkové nejen za to, jak skvěle se poprali s občasným moderováním, ale i za jejich ochotu a pomoc v průběhu celého večera. A konečně si velké díky zaslouží za pomoc a ochotu v rámci celého plesu tito studenti: Pavel Zedníček, Matěj Sklenář, Simona Sedláková, Jana Fadrná, Anička Malíková, Jitka Stulíková, Roman Daniel a Sabina Cimbalníková. Doufám, že se takových najde pro následující ples ještě více.

Snad bych všechny třídy chtěl tímto jenom poprosit, zda by do příští tomboly mohly přispět trochu víc. Všeho všudy přispělo asi jen 6 tříd. Je pravda, že některé i více cenami, ale je škoda, že z každé třídy není alespoň jedna, dvě ceny, myslím, že to zase takový problém není.

Doufám, že příští ples bude mít větší návštěvnost, hlavně bych se přimlouval za větší účast profesorů. Pokud bude mít kdokoliv z Vás (student či profesor) nějaké připomínky, vylepšování, inovace atd... kdykoliv se zamnou zastavte.

Ondřej Vitula

ZVONĚNÍ. Jak se bude vybírat příště?

Na základě stížností na zvonění jsme převzali iniciativu výběru písní do školního zvonění. Zkrátka ze dne na den nám tzv. „ruplo v kouli“ a udělali jsme průřez žánry v pěti písních, které jsme dali na školní facebook. Seběhlo se sice více než 200 hlasů, ale objevily se i stížnosti. Proto jsme se rozhodli při druhém kole pro změnu. Oslovili jsme náhodně vybrané profesory, aby nám navrhli své oblíbené písně a následně si je odhlasovali. Mezi více jak dvaceti písněmi rozhodoval i jeden jediný hlas. Nejvíce hlasů získali L. Cohen (Dance me to the end of love) a Adele (Set fire to the rain).

Pro nespolehlivost předcházejícího způsobu výběru 'songů' jsme pro Vás připravili nové hlasování a to hned 2 možnosti. První možností je, že 2 kabinety profesorů vyberou své oblíbené písně a 6 z nich půjdou na facebook, aby se odhlasovalo. Druhou možností bude velké „lístečkové“ hlasování. Zástupci každé třídy dostanou určený počet hlasovacích lístečků, které rozdají spolužákům. Každý tak bude mít možnost ovlivnit zvonění tím, že vhodí lísteček se svou oblíbenou písní do hlasovacího boxu o určené půlhodinové přestávce. Šest songů s největším počtem hlasů půjde na facebook a hlasuje se. Zvonění se tedy bude měnit jednou za měsíc, popř. 6 týdnů.

Frndulína & Slámík

Maté jako životní styl, aneb START!

Po naší škole koluje mnoho polopravd, omylů a mýtů o pití maté. A mnozí lidé jim věří.

Určitě jste si již všimli, že se po naší škole pohybují některá individua (zde zároveň výraz pro individuality) s Erlenmayerovými baňkami napuštěnými jakousi zelenou břečkou (některými členy profesorského - a policejního - sboru) označovanou též „rybník brčálník“, „nálevníci“, či „zelenej sajrajt“. Ve skutečnosti se ale jedná o tzv. maté.

Maté je nápoj jihoamerických obyvatel pocházející z rostliny, která se nazývá cesmína paraguayská. Maté se tradičně připravuje do vydlabaných tykví, kterým se říká kalabasa a pijí se bambusovým nebo kovovým brčkem se sítí - bombillou.

Cesmína paraguayská je stále zelený strom, jehož větve se mohou sušit (i pražit), z takto upravených drcených částí stromu se připravuje maté. Vzhledem k tomu, že se maté nepřipravuje z čajovníku, nejedná se o čaj, byť způsob tradiční přípravy je podobný.

Maté se zalévá horkou vodou (75 - 82 °C) a obsahuje matein, což je návykový, stimulační alkaloid. Děsivé, což? Snad vás uklidní, že matein a kofein jedno jsou.

A kdo z vás nikdy nepil kávu, čaj nebo energetický nápoj? Tak vidíte.

Účinky maté na lidský organismus jsou jinak (krom možné závislosti) příznivé. Má povzbuzující účinky, obsahuje vitamíny A, B, C, E, antioxidanty a některé minerální látky.

Výše jsem psal, že maté se tradičně konzumuje z vydlabaných tykví. Cena takové kalabasy se pohybuje zhruba od 200 Kč, tradiční bombilla pak od 100 Kč. Jakožto studenti SPŠCH jsme ale zjistili, že kalabasa lze být nahrazena levnější variantou - obyčejnou Erlenmayerovou baňkou ze známé drogerie Na Orlí, zde je cena kolem 100 Kč.

Na porovnání výhod/nevýhod těchto nádob pro konzumaci není místo, ale každopádně i mnozí vysokoškolští studenti, které znám, by se bez maté těžko obešli.

Maté se dá sehnat jednak v téměř každé čajovně, ale též na internetu. Nebudu tu vypisovat konkrétní adresy, ale pokud budete chtít, stačí se zeptat. Moc lidí s „matéčkem“ po škole neběhá, takže si nás nemáte s kým splést.

Tento nápoj se dá též připravovat na studeno, což je v létě velice vítané. Většinou se tak děje příměsí citrusové, nebo mátové složky. Při studené přípravě je maté zalito studenou vodou (někdy i s kousky ledu) a doplněno šťávou z ovoce (nebo jeho kousky). Též je možné přidat právě mátu.

Závěrem si dovolím jeden citát:

„Od té doby, co piji maté, nepotřebuji psychologa. ÝHAHÁÁÁ!“

Neros de Noir

Psaní ze zámoří

Dovolte mi, abych se s vámi podělila o příjemný zážitek.

Jednou v únoru jsem v e-mailech objevila dopis z univerzity v Massachusetts (s tou si totiž píší denně...). Ozval se náš bývalý student, maturant z roku 1997, který již několik let působí jako vědecký pracovník v USA (zabývá se výzkumem plastů).

Obsah dopisu mě osobně hodně potěšil a беру ho i jako blahopřání nejen bývalým, ale všem pedagogům naší školy ke Dni učitelů. A to i kvůli větě: *Pokud to mohu hodnotit, stredni skola dala kvalitnejši vzdelani nez skola vysoka.* (Kopírováno přímo z dopisu, tedy bez diakritiky.)...*Uplnou nahodou (a vlastne vubec poprvé) jsem se dival na stranky nasi stredni skoly. Vase jmeno jsem tam poznal jako jedno z mala a velmi se libi veta, kterou mate ve vasem profilu. Jako bych ji zase slysel po tech letech (...)*

Z dalšího mailu Jana Kalfuse, Ph.D na moji odpověď vybírám - berte to jako poselství úspěšného chemika - tuto část:

...Rikate, ze jsme byli bezva. Z toho usuzuji, ze nova generace studentu uz musi byt skoro, jako divoka zver. Jeste kdyz jsem pracoval na VUT, tak jsem pripravil pro studenty kurz polymerni fyziky. Mym snaham vyburcovat je k nejake aktivite velmi uspesne odolavali. Je to vsak tezko pochopitelne, protoze tito studenti meli tesne pred statnicemi a meli byt pripraveni zacit vlastni karieru. Temer vsichni z nich vsak nemeli ani paru o tom, co chteji delat. Tady v Americe jsou studenti na trochu jine urovni. Co se tyce znalosti, je to podobne. Co se tyce osobniho postoje a cilu, je to uplny opak. Velmi me pobavilo, kdyz jsem studentum v Brne rekl, ze jsem pracoval behem studia "zadarmo" vic jak rok v Polymer Institutu Brno. Uplne se mi vysmali. Jak muze byt nekdo takovy trouba a pracovat zadarmo (jejich hloupe pohledy jako bych mel porad pred ocima). Tady v Americe by se studenti poprali o moznost delat vyzkum behem studia u nejake zavedene firmy. Clovek pak premysli, co je pricinou takoveho pristupu. Nevim, jak to vnimate vy, ale ja povazuji za prapricinu to, ze ceska spolecnost obecne nepovazuje vzdelani (jakehokoli zamereni) za hodnotu. Vzdelani nerespektuje a patricne neohodnocuje. Z toho nam ovsem nepomuze zadny politik.

A pokud mohu na závěr dodat něco já: Zvěř rozhodně nejste! Jen houšť takových schopných absolventů!

M.K.

Stuttgart aneb Alles gutte

Tímto článkem se vám pokusím alespoň zhruba načrtnout, jaké že to tam vlastně bylo...

Stuttgart byl super. Vážně. Nevím, jestli to bylo dáno pohostinností, s jakou nás tam přivítali, úžasným muzeem Mercedes-Benz a nebo tou skvělou knížkou od Neffa co jsem zrovna četl, ale vážně to bylo super. A jelikož mám takový dojem, že jsme si to užili všichni 4 (já, Martin, Míša a Tomáš), tak to asi tou knížkou zas tak moc nebylo... Ale nikdy nevíte :-).

Kromě toho skvostného muzea Mercedes-Benz došlo také na návštěvu Experimenty, ZOO, vánočních trhů, prohlídku školy a mnohem více. Co se týče Experimenty, tak to je v podstatě herna z našeho starého dobrého Technického muzea, ale několikrát větší a rozmanitější. Do ZOO jsme šli poslední den a musím říci, že to bylo hlavně na můj popud. Nelitoval jsem! Z vánočních trhů jsme navštívili asi polovinu z toho, co bylo plánováno, ale i jsme toho viděli až až. Při tom neustálém cestování sem a tam holt nebylo tak jednoduché dodržet přesně harmonogram. To byla snad jediná kaňka na tomto výletu. Skoro nikdo ze studentů, kteří se o nás starali, nebydlel přímo ve Stuttgartu, takže jsme německý U-Bahn a S-Bahn poznali vskutku z první ruky. Ale to je opravdu jenom detail.

Institu Dr. Flada je sice nenápadný zvenku (zapadlý vchod mezi dvěma činžáky), ale o to více charakteristický zevnitř. Od prvního momentu není pochyb, že tam vládne přísná morálka a pravidla, o čemž jsme byli následně i ujištění při prohlídce. Nejedná se o nějakou super moderní infrastrukturu, ale je tomu tak hlavně proto, že investice jdou většinou do přístrojů apod. Pokusy, které nám byly předvedeny, nebo ty, které jsme posléze mohli provést, byly super :-).

Zkrátka a dobře, Stuttgart byla výborná zkušenost a nikdy bych neváhal jet tam znovu!

Ondřej Vitula

Středoškolská odborná činnost na SPŠCh Brno

Velkou událostí, o které se však mezi studenty, hlavně nižších ročníků, mnoho neví, je školní kolo soutěže Středoškolské odborné činnosti, konané na naší škole. Jakožto účastník této akce jsem byl redakcí „vyzván“ k sepsání tohoto článku. Budu se zde snažit vylíčit můj subjektivní pohled, proto se prosím nepozastavujte nad drobnými nepřesnostmi mého líčení.

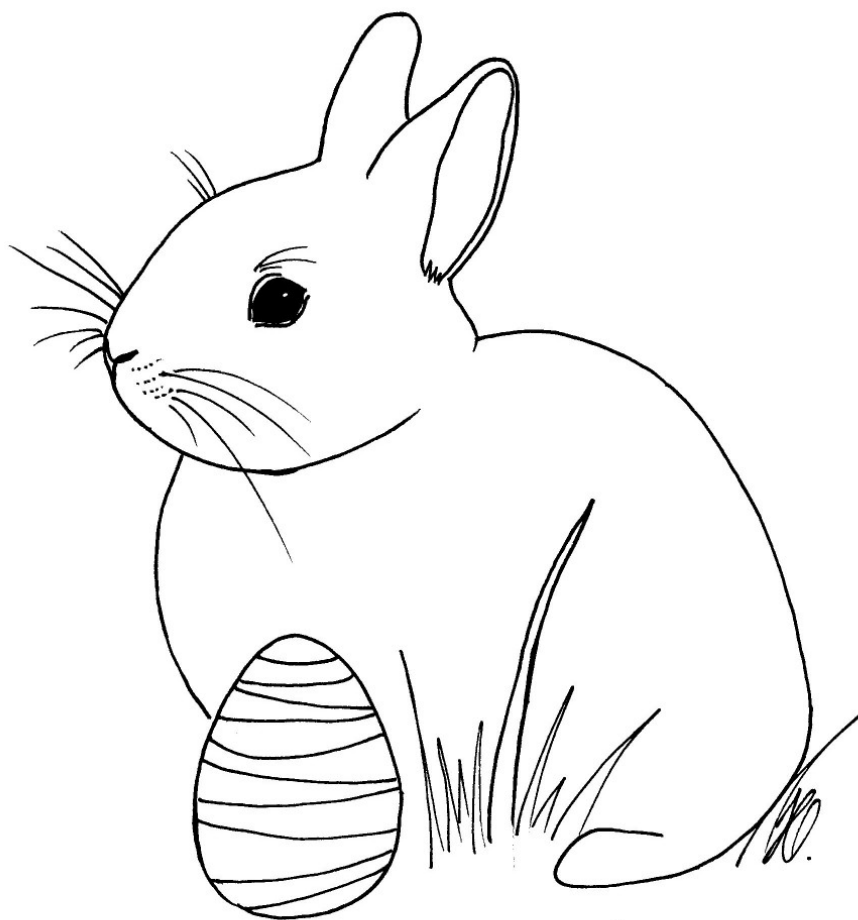
Úterý, 6. března - chladné jarní ráno a pro většinu studentů zcela běžný školní den. Ne však pro všechny. Malé skupinky dívek v šatech a chlapců v oblecích začínají před osmou hodinou nervózně postávat před poschodovou učebnou č. 452. Z vyvěšených listů se dozvídají pořadí, ve kterém budou své práce prezentovat, povídají si mezi sebou a se členy komise o svých pracích a začínají být značně nervózní. Pár minut po osmé hodině už všichni sedí na svých místech a členové komise, ve složení: předseda Ing. Tomáš Buriánek, Ing. Zdenka Kučerová, Mgr. Klára Němcová a Mgr. Kamil Obořil, jsou také přítomni.

Koordinátorem celého školního kola je Ing. Zdenka Kučerová, která nejdříve všechny přivítala a poté dala slovo panu předsedovi. Ten nás ujišťoval, že kladenými dotazy se nebude komise snažit naše práce kritizovat nebo nás "nachytat". Později se však ukázalo, že mnohé dotazy byly právě tohoto typu a pro prezentující byly až traumatické. Musím však podotknout, že tento jev byl způsoben hlavně naší neúplnou připraveností, a nakonec byly poznámky brány pozitivně, protože obohatily naše znalosti a popřípadě nám i pomohou v dalších kolech soutěže. Všechny prezentace byly veřejně přístupné a mezi jednotlivými obhajobami se ve třídě objevilo i pár zvědavců a vedoucích jednotlivých prací, kteří přišli podpořit své svěřence.

Druhý den proběhlo vyhlášení výsledků, při kterém se soutěžící slavnostně shromáždili a bylo jim sděleno pořadí, ve kterém se umístili a počet bodů, který za práci obdrželi. Výsledky byly také vyvěšeny v 1. patře na nástěnce. Dále jsme se dozvěděli informace o možnosti reprezentovat naši školu v městském kole SOČ.

Za sebe mohu říct, že celá práce a všechny věci s ní související pro mě byly cennými zkušenostmi. Všem, co mají zájem o vědu a chtějí se této soutěže zúčastnit, dám jednu dobrou radu: "Musíte se o všechno zajímat sami! Nikdo Vám žádné informace na zlatém podnosu nepřinese."

Adam Pruška

VE SELE' VELIKONOCE

Vydává Střední průmyslová škola chemická, Brno, Vranovská 65. tel. 545 544 411, www.spschbr.cz
www.facebook.com/spschbr

Ediční rada: Ing. Vilém Koutník, Csc. – ředitel školy, Mgr. Darina Hradecká, Mgr. Jiří Lach

Studentské vedení redakce: Marek Sláma, Nikola Králíková

Redaktoři: Roman Daniel, Patrik Boušek a Ondřej Vitula

Výtvarnice: Tereza Hlaváčová

IT: Ondřej Kadlec